

[Mads Eg Damgaard.]

eninger og privatpersoner modtaget mange gode råd og hjælp til lovens udformning, og alle ønsker har mest gået ud på at beskytte vildtet og den danske natur og fauna.

Efter forslaget § 6 bliver det nu vanskeligere at drive den såkaldte tøndejagt i fjorde og vige, idet det fremtidig kræves, at man ikke må udøve denne form for jagt på steder, man kan vade ud til. Dog gøres der en undtagelse for området fra bunden af Ho Bugt til landegrænsen, men dog med den begrænsning, at der skal være mindst 500 m til den nærmeste kyst. Der er en del, der frygter, at såkaldte tøndejægere andre steder fra i Jylland så vil strømme til Vadehavet, da det er det eneste sted, denne form for jagt kan udøves, og derved afstedkomme det rene ragnarok. Jeg vil dog ikke tro, det vil blive tilfældet, for så stort besvær er tøndejagt vel egentlig ikke værd. Jeg havde nær sagt, at hvis det skulle blive tilfældet, så er det måske godt nok, at vi får et forbud imod det, men jeg vil gerne spørge ministeren om, hvad der kunne gøres, hvis det skulle blive det rene ragnarok. Måske ministeren kunne sige lidt om, hvorvidt der i så fald kan bruges andre bestemmelser.

Bestemmelsen om, at man nu ikke må skyde til vildt fra holdende motorkøretøj, selv om motoren er standset, synes jeg er en retfærdighedshandling over for vildtet, som jægerne nok kan anerkende. Det samme gælder vel bestemmelsen om, at mindstestørrelsen for geværkugler skal være 6,5 mm.

Mange har ønsket skovsneppen fredet om foråret. Udvalget, med undtagelse af et mindretal, har ikke ment at kunne imødekomme dette ønske, men har foreslået, at spørgsmålet om jagt på skovsneppen i tiden fra den 1. marts til den 7. april bør tages op om 5 år fra denne lovs ikrafttræden.

Det vil føre for vidt for mig at komme ind på, hvorfor man eventuelt skulle frede skovsneppen om foråret; det er en meget stor redegørelse, der i så fald skal til. En af de væsentlige grunde er jo, at den er på træk fra syden op til vore nordiske broderlande for at yngle. Nu ligger det sådan, at områderne oppe i Norge og Sverige er så enorme, at den form for forårsjagt på skovsneppen, som vi kender, vistnok slet ikke

kendes og derfor heller ikke drives deroppe, måske med undtagelse af Skåne, men vi må nu se, når der er gået 5 år, hvilket resultat man så kommer til. Foreløbig ser det ud til, at skovsneppernes antal er tiltagende.

Totalfredning af alle rovfugle hele året gennemføres nu efter den nye lov, dog skal det være tilladt at bekæmpe krager med gift, fosformos, hvis disse gør påviselig skade på markafgrøderne. Når det i almindelighed bliver forbudt at benytte dette giftstof til især krager og skader, skyldes det, at denne gift medfører en meget smertefuld død; de brænder op indvendig. Jeg kunne tænke mig, at der indførtes en bestemmelse i loven om, at såfremt det i fremtiden skulle blive muligt at fremstille et giftstof, der ikke medfører denne pinefulde død, da skulle det bruges til disse fugles bekæmpelse, fordi krager og skader kan forvolde meget stor skade på vildtyngelen, og krager er meget vanskelige at bekæmpe på anden måde.

I øvrigt bliver det fortsat lovligt at bekæmpe rovfugle og rovdyr ved gård, have, hønse- og andegård og lignende steder, når de gør skade.

I mange tilfælde er lovforslaget udtryk for yderligere beskyttelse af vildt, der er i tilbagegang, uden at man dog forbyder bekæmpelse af rovfugle, når de gør skade. En af de ting, som nok vil blive diskuteret en hel del i jægerkredse, er bestemmelsen om, at førstegangsjagttegnsløserne skal aflægge en prøve over for særligt sagkyndige. Man regner med, at der årlig er ca. 6.000 førstegangsjagttegnsløserne her i landet.

Der har været ført mange drøftelser med interesserede kredse, drøftelser, som har resulteret i, at næsten hele udvalget kan tilslutte sig bestemmelsen om, at førstegangsjagttegnsløserne skal aflægge denne prøve og dermed bevise, at de har et vist kendskab til vildtpleje og fredningsbestemmelser og til jagtloven i dens helhed, vildtkendskab og især færdighed i våbenbrug. Udvalget tænker sig, at disse kursus skal foregå i de respektive oplysningsforbund og lignende steder, medens prøve i praktisk behandling af jagtvåben vil ske for særlige sagkyndige udpeget af jagtkonsulentvæsenet. Måske kan jagtkonsulenterne endda selv være de sagkyndige ved disse prøver.